

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 67 din 4 februarie 2009

HOTĂRÂREA
din 29 iulie 2008
în Cauza Oancea și alții împotriva României
(Cererea nr. 5984/02)

În Cauza Oancea și alții împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere compuse din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la 8 iulie 2008,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 5984/02) îndreptată împotriva României, prin care 11 cetățeni ai acestui stat, domnii Petre Oancea, Dumitru Oancea, Alexandru Stoicescu, Gheorghe Stoicescu și Teodor Dumitrescu și doamnele Maria Scrieciu, Maria Oancea-Dumitrescu, Elena Rădulescu, Victoria Mazurca, Maria-Eugenia Pîrlea și Margareta-Aurelia Constantinescu (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 20 noiembrie 2001 în conformitate cu art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții sunt reprezentați de doamna Eugenia Crângariu, avocat din București. Guvernul Român (*Guvernul*) este reprezentat prin agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 26 septembrie 2005, Curtea a decis să comunice Guvernului plângerea. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a decis, în plus, să examineze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții au domiciliul în București. A. Restituirea imobilului către reclamanți și acțiunea de evacuare a chiriașilor statului

5. Printr-o hotărâre judecătorească definitivă din 14 mai 1998, Judecătoria Sectorului 1 București a admis acțiunea în revendicare a unui bun imobil naționalizat în timpul regimului comunist, pe care reclamanții au introdus-o împotriva Consiliului Local al Municipiului București. Situat la nr. 53 pe Calea Griviței din București, acest bun se compunea din două corpuri de clădire și din terenul aferent. La acel moment, unul dintre apartamentele imobilului era ocupat de soții P., în temeiul unui contract de închiriere pe care ei l-au încheiat anterior cu statul și care a fost prelungit de drept pentru o durată de 5 ani, conform Legii nr. 17/1994 privind prelungirea și reînnoirea contractelor de închiriere de locuințe.

6. În baza unei decizii a primarului din București, reclamanții, în calitatea lor de coproprietari, au fost puși formal în posesia bunului lor la data de 10 noiembrie 1998. Soții P., care au fost informați asupra deciziei primarului, au refuzat să părăsească locuința sau să încheie un contract de închiriere cu reclamanții, în calitatea acestora de noi proprietari ai apartamentului. Ei i-au împiedicat pe aceștia din urmă și pe membrii familiilor lor să beneficieze de prerogativele lor de proprietari, blocându-le accesul la clădiri și la curtea imobilului lor prin închidere cu un lacăt, amenințându-i verbal, precum și agresându-i fizic și împiedicându-i să efectueze lucrările necesare reabilitării bunului lor. Comportamentul soților P. a fost sancționat de către organele de poliție printr-un proces-verbal de contravenție din 20 aprilie 1999, confirmat printr-o sentință din 16 noiembrie 1999 a Judecătoriei Sectorului 1 București.

7. Având în vedere comportamentul soților P., la 11 mai 1999, prin intermediul unui executor judecătoresc, reclamanții i-au somat să părăsească locuința, atrăgându-le atenția că nu doreau să încheie cu ei un contract de închiriere; comportamentul lor agresiv a făcut imposibilă conviețuirea în imobil, circumstanță de natură să împiedice prorogarea legală a contractelor de închiriere de locuințe conform art. 13 lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe (OUG nr. 40/1999).

8. Față de refuzul soților P. de a da curs cererii lor, conform art. 25 și 24 lit. b) liniuțele 1 și 3 din Legea locuinței nr. 114/1996 privind imobilele cu destinația de locuință (Legea nr. 114/1996) și art. 13 lit. i) din OUG nr. 40/1999, reclamanții au sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune de evacuare, invocând faptul că soții P. împiedicau utilizarea normală a imobilului și refuzau plata chiriilor.

9. Printr-o hotărâre judecătorească din 7 iunie 2000, judecătoria a admis acțiunea și a dispus evacuarea soților P. din imobilul reclamanților. Întemeindu-se pe declarațiile martorilor audiați, pe Procesul-verbal din 20 aprilie 1999 și pe refuzul pârâților de a răspunde întrebărilor adresate de judecători (interogatoriu), instanța a considerat că soții P. ocupă apartamentul fără titlu locativ și că ei au avut un comportament care a făcut imposibilă conviețuirea în imobil și împiedica utilizarea normală a locuinței. Această hotărâre a fost confirmată printr-o hotărâre din 16 ianuarie 2001, pronunțată de Tribunalul București în urma exercitării căii de atac a apelului de către soții P.

10. În calea de atac a recursului, exercitată de soții P., printr-o hotărâre irevocabilă din 22 mai 2001, Curtea de Apel București a casat deciziile pronunțate de instanțele inferioare și, pe fond, a respins acțiunea de evacuare a soților P. Curtea de Apel constata că soții P. au avut un comportament condamnabil față de reclamanți, manifestându-și astfel nemulțumirea cu privire la calitatea lor de noi proprietari, dar că un asemenea comportament nu corespundea cazului prevăzut de art. 13 lit. i) din OUG nr. 40/1999, care trebuie să fie interpretat ca privind exclusiv raporturile dintre diferiții locatari ai unui imobil. În consecință, instanța a considerat că în conformitate cu art. 11 din OUG nr. 40/1999 trebuia să se prelungească de drept contractul de închiriere încheiat de soții P. cu statul și că era obligația reclamanților de a trimite o notificare pârâților, printr-un executor judecătoresc, conform art. 10 din OUG nr. 40/1999, pentru a-i invita să încheie un contract de închiriere.

B. A doua acțiune de evacuare

11. Printr-o hotărâre judecătorească din 14 februarie 2005, Judecătoria Sectorului 1 București a admis acțiunea reclamanților de evacuare a soților P. din imobilul în cauză datorită absenței titlului locativ al acestora din urmă, observând că în aprilie 2004 OUG nr. 40/1999 a încetat să își producă efectele sale referitoare la prorogarea de drept a contractelor de închiriere și că acel contract de închiriere de care beneficiau pârâții nu putea fi reînnoit în conformitate cu art. 14 din OUG nr. 40/1999, având în vedere absența oricărui contract

încheiat între petiționari și soții P. În cadrul căii de atac a apelului exercitate de soții P. reclamanții au învederat că primii nu au dovedit că au plătit chiriile datorate pentru apartamentul în litigiu. Printr-o hotărâre din 15 noiembrie 2005, Tribunalul București confirma hotărârea pronunțată în primă instanță.

12. Printr-o hotărâre judecătorească din 6 septembrie 2006, adoptată cu majoritate, Curtea de Apel București a respins acțiunea de evacuare a soților P. În conformitate cu art. 14 din OUG nr. 40/1999, aceasta a apreciat că omisiunea proprietarilor de a le trimite o notificare respectând condițiile stricte de fond și de formă prevăzute în ordonanța mai sus citată se sancționa prin reînnoirea contractului de închiriere încheiat de soții P. cu statul pentru aceeași durată de 5 ani. Pe de altă parte, Curtea de Apel considera că existența litigiilor între reclamanți și soții P. nu era pertinentă din acest punct de vedere. În concluzie, în temeiul art. 11 alin. (1) și al art. 22 alin. (3) din OUG nr. 40/1999, Curtea de Apel aprecia, de asemenea, că lipsa plății chiriilor de către soții P. nu poate fi invocată de proprietari ca motiv pentru evacuarea acestora din apartamentul lor.

13. Rezultă din informațiile furnizate de reclamanți că ei nu au recuperat, până în prezent, bunul lor ocupat de soții P., care continuă să locuiască în imobil fără a plăti nicio chirie.

C. Plângere penală privind refuzul unui terț de a respecta o hotărâre judecătorească irevocabilă având ca obiect un imobil

14. În conformitate cu art. 271 alin. 2 din Codul penal, reclamanții au depus o plângere penală la parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, arătând că soții P. i-au împiedicat să pătrundă în curtea imobilului care le-a fost restituit prin Hotărârea definitivă din 14 mai 1998.

15. Printr-o hotărâre din 4 noiembrie 2005, Tribunalul București a casat cu trimitere rezoluția de neîncepere a urmăririi penale dată de parchet privind plângerea reclamanților. O nouă neîncepere a urmăririi penale dată de parchetul sus-menționat la 20 decembrie 2006 a fost infirmată printr-o rezoluție din 9 martie 2007 a prim-procurorului parchetului sus-menționat, care, în temeiul hotărârii judecătorești menționate mai sus, a ordonat o nouă examinare a plângerii penale a reclamanților. Prim-procurorul a constatat că P.L. a recunoscut că soțul ei, în martie 2004, a blocat accesul reclamanților în curtea imobilului și a reținut că examinarea faptelor comise se impune chiar dacă soții P. au permis ulterior un acces parțial. Rezultă din dosar că procedura în discuție este în continuare în curs.

II. Dreptul intern pertinent

16. Esențialul reglementării interne pertinente în materie, și anume extrase din Legea nr. 5/1973 privind administrarea locuințelor și raporturile dintre proprietar și chiriași (*Legea nr. 5/1973*), Legea locuinței nr. 114 din 11 octombrie 1996 (*Legea nr. 114/1996*), precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40 din 8 aprilie 1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe (*OG nr. 40/1999*) și Legea nr. 241 din 16 mai 2001 care a aprobat OUG nr. 40/1999 (*Legea nr. 241/2001*), este descris în hotărârile Radovici și Stănescu împotriva României (nr. 68.479/01, 71.351/01 și 71.352/01, cauze conexe, §§ 53 - 58, din 2 noiembrie 2006) și *Burzo împotriva României* (nr. 75.240/01, § 29, 4 martie 2008).

17. Art. 271 alin. 2 din Codul penal sancționează infracțiunea de împiedicare a unei persoane de a utiliza o locuință sau un imobil deținute de aceasta în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive. Utilizarea amenințărilor sau a violenței constituie circumstanțe agravante. Art. 320 din Codul penal sancționează, numai în baza unei plângeri penale a părții vătămate, faptul de a împiedica utilizarea normală a unei locuințe. Pe de altă parte, condițiile impuse pentru introducerea unei acțiuni civile posesorii împotriva unei tulburări de posesie comise cu sau fără violență sunt descrise în Hotărârea *Pușcaș împotriva României* (nr. 30.502/03, § 41 in fine, 11 octombrie 2007).

ÎN DREPT

I. Cu privire la încălcarea invocată a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

18. Reclamanții invocă o încălcare a dreptului lor la respectarea bunurilor, având în vedere imposibilitatea de a obține evacuarea soților P. din imobilul lor, aceștia din urmă ocupând un apartament din acest imobil fără titlu locativ și fără să plătească vreo chirie, dar și reglementarea în materie de prorogare a contractelor de închiriere a locuințelor (OUG nr. 40/1999) care le-ar impune o sarcină disproporționată. Aceștia au adăugat că soții P. le-au împiedicat accesul în curtea imobilului. Ei invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, astfel redactat:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

19. Guvernul se opune acestei teze.

A. Cu privire la admisibilitate

20. În măsura în care plângerea reclamanților comportă o examinare specială asupra faptului că soții P. le-au blocat accesul la curtea imobilului, Curtea observă că, spre deosebire de cazul apartamentului litigios ocupat conform OUG nr. 40/1999 care va face obiectul unei examinări distincte mai jos, rezultă din susținerile celor interesați că încălcarea dreptului lor de proprietate, față de restul imobilului, s-ar datora comportamentului soților P. Curtea relevă că mai multe căi de recurs se dovedesc a fi deschise petiționarilor pentru a înlătura obstrucționarea dreptului lor la respectarea bunurilor, comisă de persoane particulare prin încălcări de fapt (paragraful 17 de mai sus), și că, de altfel, ei au sesizat parchetul competent cu o plângere penală împotriva soților P. conform art. 271 alin. 2 din Codul penal, necontestând sub nicio formă în speță caracterul efectiv al acestei căi de atac, a cărei examinare este până în prezent în curs de derulare.

21. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că această parte a plângerii trebuie să fie respinsă pentru neepuizarea căilor de recurs interne, în aplicarea art. 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

22. Cu privire la restul plângerii, Guvernul a ridicat o excepție legată de neepuizarea căilor de recurs interne. După părerea acestuia, reclamanții ar putea iniția împotriva soților P. o procedură de evacuare întemeiată pe art. 24 din Legea nr. 114/1996 și să reclame în mod expres neplata chiriilor timp de peste 3 luni consecutive. Pe de altă parte, acesta susține că reclamanții ar fi putut sesiza instanțele interne cu o acțiune în evacuare a soților P. la împlinirea termenului de 5 ani prevăzut de OUG nr. 40/1999 pentru prorogarea de drept a contractului de închiriere în favoarea chiriașilor, fie după 8 aprilie 2004, considerând că după această dată reînnoirea contractului de închiriere nu poate interveni decât prin acordul părților în cauză. Guvernul depune la dosar exemple de jurisprudență internă referitoare la litigii locative.

23. Reclamanții nu au prezentat observații cu privire la acest aspect.

24. Curtea reamintește că a statuat în mai multe cauze că acțiunea în evacuare întemeiată pe art. 24 lit. b) din Legea nr. 114/1996 nu era eficientă în cazul proprietarilor care se aflau în situația reclamanților și nu observă niciun motiv de a ajunge la o altă concluzie în speță (a se vedea, printre altele, *Radovici și Stănescu împotriva României*, nr. 68.479/01, nr. 71.351/01 și nr. 71.352/01, §§ 62-66, 2 noiembrie 2006, *Spanoche împotriva României*, nr. 3.864/03, §§ 42-45, 26 iulie 2007, și *Arsenovici împotriva României*, nr. 77.210/01, §§ 30-32, 7 februarie 2008). De altfel, ca și în prima cauză menționată mai sus, Curtea observă că reclamanții și-au întemeiat acțiunea în evacuare și pe neachitarea chiriilor de către ocupanții

apartamentului lor (sfârșitul paragrafului 8 de mai sus). În plus, Curtea relevă că, dacă o parte a hotărârilor prezentate de Guvern se referă la procedurile privind aplicarea art. 24 în discuție, acesta din urmă nu a demonstrat că deciziile menționate au dobândit autoritate de lucru judecat, deoarece acestea erau susceptibile de a fi modificate prin recurs.

25. Cu referire la introducerea unei acțiuni în evacuare a ocupanților apartamentului lor după data de 8 aprilie 2004, când, din punctul de vedere al Guvernului, efectele OUG nr. 40/1999 referitoare la reînnoirea de drept a contractelor de închiriere a locuințelor au încetat, Curtea constată că reclamanții au demarat o astfel de procedură, dar acțiunea a fost respinsă de instanțele interne (paragrafele 11 și 12 de mai sus).

26. În consecință, se impune a se respinge excepția ridicată de Guvern cu referire la neepuizarea căilor de recurs sub cele două aspecte ale sale.

27. Pe de altă parte, Curtea constată că, în ceea ce privește apartamentul ocupat de soții P. conform dispozițiilor legale în materie de protecție a chiriașilor, acest petit nu este în mod manifest nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Curtea relevă pe de altă parte că nu există niciun motiv de inadmisibilitate. Se impune deci a fi declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

28. Guvernul consideră că ingerința autorităților în dreptul reclamanților de a-și folosi bunul lor, ingerință care decurge din respingerea acțiunii în evacuare a soților P., era prevăzută de lege, respectiv de OUG nr. 40/1999, urmărind un scop legitim, acela de a asigura protecția intereselor chiriașilor într-o situație caracterizată prin penuria locuințelor ieftine, și era proporțională cu scopul în discuție. După ce a reiterat argumentele prezentate asupra admisibilității, făcând trimitere la Cauza *Robitu împotriva României* examinată de către Comisie [nr. 33.352/96, Decizia din 20 mai 1998, Decizii și rapoarte (DR) 49], și, în sfârșit, a rezumat dispozițiile OUG nr. 40/1999, Guvernul a concluzionat că prezenta cauză este diferită de cauzele *Hutten-Czapska împotriva Poloniei* ([MC], nr. 35.014/97, 19 iunie 2006) și *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* ([MC], nr. 22.774/93, CEDO 1999-V).

29. Reclamanții nu au prezentat observații în replică.

30. Curtea a avut deja ocazia de a afirma că OUG nr. 40/1999 se analizează ca o reglementare a folosinței bunurilor, care urmărește un scop de interes general, și că sistemul astfel creat de către autoritățile naționale nu este criticabil în sine. Cu toate acestea, după ce a examinat și a identificat dispozițiile defectuoase și lacunele din OUG nr. 40/1999, Curtea a statuat și că a sancționa proprietarii care au omis să se conformeze condițiilor de formă prevăzute de OUG nr. 40/1999, impunându-le o obligație atât de apăsătoare ca aceea de a păstra foștii chiriași ai statului în imobilul lor timp de mai mulți ani, fără nicio posibilitate concretă și reală de a percepe o chirie, constituie o sarcină deosebită și exorbitantă, de natură să rupă justul echilibru între protecția dreptului persoanei la respectarea bunurilor sale și exigențele interesului general (a se vedea, printre altele, *Radovici și Stănescu*, citată anterior, § 89).

31. Curtea consideră că situația din speță este similară celei descrise în Cauza *Radovici și Stănescu*, menționată anterior. Respinse de către instanțele interne, acțiunile lor de evacuare a vechilor chiriași ai statului care ocupau apartamentul lor și au refuzat să încheie un contract de închiriere cu aceștia, și obligați să găzduiască acești locatari ca urmare a nerespectării dispozițiilor stricte ale OUG nr. 40/1999, ale cărei lacune au fost menționate mai sus, reclamanții s-au văzut, timp de mai mulți ani, în imposibilitatea de a folosi apartamentul în discuție sau de a obține chirii. Pe de altă parte, în aplicarea OUG nr. 40/1999, instanțele interne au considerat că neplata chiriilor de către soții P. nu poate fi invocată ca motiv de evacuare de către reclamanți, proprietarii apartamentului în cauză.

32. În consecință, Curtea consideră că nu se impune îndepărtarea de la jurisprudența citată anterior și că art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție a fost încălcat.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

33. În termenii art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

34. Invocând un raport de expertiză, reclamanții pretind 3.790 euro pentru prejudiciul material produs prin neplata chiriilor de către soții P. pentru apartamentul în discuție între decembrie 1998 și mai 2007 și 32.640 euro pentru daunele produse prin lipsa de folosință a unor alte părți ale imobilului datorită comportamentului soților P. Pe de altă parte, reclamanții solicită 10.000 euro pentru fiecare dintre ei pentru prejudiciul moral suferit datorită frustrării și umilinței resimțite prin imposibilitatea de folosire a imobilului lor.

35. Cu privire la despăgubirile materiale invocate, Guvernul observă că obiectul material al plângerii este reprezentat de apartamentul închiriat soților P. Admițând că suma de 3.790 euro reprezintă o estimare rezonabilă a chiriilor nepercepute pentru acest apartament, acesta se opune la acordarea altei sume cu acest titlu. În ceea ce privește prejudiciul moral invocat, Guvernul face trimitere la cauze similare judecate de Curte și consideră că suma solicitată este excesivă.

36. Cu referire la cererea privind daunele materiale, Curtea a constatat în speță o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, motivată de restricțiile suferite de reclamanți timp de mai mulți ani privind folosința apartamentului lor, ocupat de către soții P., restricții rezultate din OUG nr. 40/1999, precum și imposibilitatea de a obține obligarea ocupanților acestui apartament să plătească o chirie. Curtea nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și dauna materială invocată, datorată lipsei de folosință a unor alte părți ale imobilului decât apartamentul ocupat de soții P., și respinge cererea petiționarilor sub acest aspect. În schimb, Curtea consideră că acordarea unei sume pentru lipsirea de folosință a apartamentului în cauză este în legătură directă cu încălcarea constatată. În plus, Curtea reține că în speță soții P. continuă să ocupe apartamentul reclamanților fără a plăti nici măcar o chirie modică (a se vedea Popescu și Toader, nr. 27.086/02, § 47, 8 martie 2007, și *Tarik împotriva României*, nr. 75.849/01, § 68 *in fine*, 7 februarie 2008).

37. În consecință, Curtea consideră că se cuvine să se acorde împreună tuturor petiționarilor suma integrală cerută cu titlu de daune materiale, respectiv 3.790 euro.

38. Pe de altă parte, Curtea apreciază că reclamanții au suferit un prejudiciu moral datorat frustrării provocate prin atingerea adusă dreptului lor de folosință a apartamentului în discuție. Având în vedere ansamblul elementelor aflate în posesia sa și statuând în echitate, conform art. 41 din Convenție, Curtea acordă 1.000 euro fiecăruia dintre petiționari pentru prejudiciul moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

39. Reclamanții nu au prezentat cererea de rambursare a cheltuielilor de judecată suportate pentru procedurile în fața jurisdicțiilor interne sau în fața Curții.

C. Dobânzi moratorii

40. Curtea apreciază ca adecvat să se calculeze majorările de întârziere la nivelul ratei dobânzii facilității de credit marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere privitor la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și referitor la atingerea dreptului reclamanților de folosință a apartamentului ocupat de către soții P. și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc o încălcare a art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a)că statul pârât trebuie să le plătească reclamanților, în termen de 3 luni începând din ziua când hotărârea va rămâne definitivă, conform art. 44 § 2 din Convenție, sumele următoare, convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb aplicabil la data plății:

- (i) 3.790 euro (trei mii șapte sute nouăzeci euro), împreună, reclamanților, plus orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune materiale;
- (ii) 1.000 euro (una mie euro) fiecăruia dintre reclamanți, plus orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale;

b)că începând de la expirarea termenului de mai sus și până la achitarea efectivă, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă la o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene aplicabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge restul cererii de satisfacție echitabilă.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 29 iulie 2008, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier